

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Κυριακή, 17 Απρίλιος 2011 14:00 -

ΟΙΕΛΕ: Με έγγραφό του ο Σύνδεσμος των Ιδιοκτητών ζητά την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων των ιδιωτικών εκπαιδευτικών

Αγαπητοί συνάδελφοι,
επισυνάπτουμε έγγραφο του Συνδέσμου των Ιδιοκτητών (ΣΙΕΙΕ) που απεστάλη στην πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας και στο οικονομικό επιτελείο της Κυβέρνησης, με το οποίο αποκαλύπτονται οι πραγματικές προθέσεις των ιδιοκτητών για τους εκπαιδευτικούς τους, αποδεικνύοντας με τον πιο ωμό τρόπο πως δεν τους θεωρούν εκπαιδευτικούς λειτουργούς, αλλά αναλώσιμους υπάλληλους επιχείρησης.

Στο έγγραφο αυτό οι ιδιοκτήτες ζητούν τη συρρίκνωση (ή ακόμη και τη κατάργηση σε περίπτωση λήξης σύμβασης) της αποζημίωσης όσων απολύονται.

Ταυτόχρονα ζητούν την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων των Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών και τις περικοπές των αποδοχών τους.

Ας αναμένουν, ωστόσο, πολύ σύντομα οι σχολάρχες τις απαντήσεις - αποδείξεις της ΟΙΕΛΕ και με λόγια και με έργα.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

του Συνδέσμου Ιδρυτών Ελληνικών Ιδιωτικών Εκπαιδευτηρίων που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Γ' Σεπτεμβρίου 75, Τ.Κ. 104 34, όπως νομίμως εκπροσωπείται

ΠΡΟΣ

την Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, κυρία Λούκα Κατσέλη (ιδιαίτερο γραφείο)

την Υπουργό Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, κυρία Άννα Διαμαντοπούλου (ιδιαίτερο γραφείο)

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Κυριακή, 17 Απρίλιος 2011 14:00 -

τον Υπουργό Οικονομικών
κύριο Γιώργο Παπακωνσταντίνου (ιδιαίτερο γραφείο)

την Υφυπουργό Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, κυρία Εύη
Χριστοφιλοπούλου (ιδιαίτερο γραφείο)
ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

Αναπληρωτή Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, κύριο Γιώργο Κουτρουμάνη
(ιδιαίτερο γραφείο).

Υφυπουργό Οικονομικών κύριο Δημήτρη Κουσελά (ιδιαίτερο γραφείο)

Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών
Κύριον Ηλία Πλασκοβίτη
Αθήνα, 21 Μαρτίου 2011

Αρ. Πρωτ. 146

Αξιότιμοι κύριοι Υπουργοί,

Θα επιθυμούσαμε να επιστήσουμε την προσοχή σας επί ζητημάτων που αφορούν στις εργασιακές σχέσεις των ιδιωτικών εκπαιδευτικών και έχουν βαρύνουσα σημασία για τη λειτουργία των Ιδιωτικών Σχολείων. Ειδικότερα, θα θέλαμε να σας επισημάνουμε, στο πλαίσιο της επιχειρούμενης μεταρρύθμισης στην αγορά εργασίας, την αναγκαιότητα εκσυγχρονισμού της έως σήμερα ισχύουσας νομοθεσίας επί των ακόλουθων ζητημάτων:

I. Καταβολή αποζημίωσης σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης από τον εργοδότη (άρθρο 30 παρ. 5 ν. 682/1977)
II. Απόλυση εκπαιδευτικού στην περίπτωση κατάργησης τάξεων ή τμημάτων (άρθρο 27 παρ. 4 ν. 682/1977)

III. Εξομοίωση ιδιωτικών εκπαιδευτικών με δημόσιους εκπαιδευτικούς.
Οι προτεινόμενες αλλαγές είναι απαραίτητες προκειμένου να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες για την προσαρμογή των Ιδιωτικών Σχολείων στις παρούσες συνθήκες οικονομικής ύφεσης. Είναι επιπρόσθετα επιβεβλημένες προκειμένου οι νομοθετικές πρωτοβουλίες για την μεταρρύθμιση της αγοράς εργασίας, δυνάμει των διατάξεων του ν.

3863/2010 (ΦΕΚ 115/Α'/15.7.2010) και του ν. 3899/2010 (ΦΕΚ 212/Α'/17.12.2010), να μη στερηθούν της πρακτικής αποτελεσματικότητάς τους εξαιρώντας ένα κλάδο της οικονομίας, ο οποίος έχει χαρακτηριστεί ως τομέας προτεραιότητας στο πλαίσιο της λήψης μέτρων για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη-μέλη της Ζώνης του ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

I. Καταβολή αποζημίωσης

1. Νομικό πλαίσιο

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 30 παρ. 2 του ν. 682/1977, αναφορικά με τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, προβλέπεται ότι: « [...] Κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους υπηρεσίας ή κατά τη λήξη της διετίας ο ιδιοκτήτης μπορεί να καταγγείλει τη σύμβαση, με καταβολή αποζημίωσης δύο μηνών στον εκπαιδευτικό. Μετά την πάροδο της διετίας και εφόσον η σύμβαση δεν καταγγεληθεί κατά τα ανωτέρω, μετατρέπεται αυτοδικαίως σε αορίστου χρόνου.»

Αντιστοίχως, η κείμενη νομοθεσία για όλες τις λοιπές συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου προβλέπει κατά το άρθρο 669 ΑΚ, αναφορικά με την καταγγελία αυτών, ότι: «Η σύμβαση εργασίας παύει αυτοδικαίως, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε.»

Όσον αφορά τις συμβάσεις αορίστου χρόνου των ιδιωτικών εκπαιδευτικών προβλέπεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 30 παρ. 5 του νόμου 682/77, ότι «5. Διαρκούσης της συμβάσεως εργασίας αορίστου

χρόνου, η σύμβασις δύναται να καταγγελθή υπό του ιδιοκτήτου καταβαλλομένης αποζημιώσεως ενός μηνός δι' έκαστον έτος προσφοράς των υπηρεσιών του εις το αυτό σχολείον και μέχρις 25 ετών, υπολογιζομένης και της υπηρεσίας του επί συμβάσει ωρισμένου χρόνου».

Επί του ίδιου θέματος της αποζημίωσης σε συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου η κείμενη νομοθεσία, σύμφωνα με το ν. 2112/1920 (ΦΕΚ 67 Α'), όπως έχει τροποποιηθεί με τις διατάξεις του άρθρου 74 του ν. 3863/2010 και του άρθρου 17 του 3899/2010, προβλέπει ότι:

«Α. Η απασχόληση με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου λογίζεται ως απασχόληση δοκιμαστικής περιόδου για τους πρώτους δώδεκα (12) μήνες από την ημέρα ισχύος της και η οποία μπορεί να καταγγελθεί χωρίς προειδοποίηση και χωρίς αποζημίωση απόλυσης, εκτός κι αν άλλο συμφωνήσουν τα μέρη.

Β. Σύμβαση μισθωτού με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου, διάρκειας πέραν των δώδεκα (12) μηνών, δύναται να καταγγελθεί κατόπιν προηγούμενης έγγραφης προειδοποίησης του εργοδότη ως εξής:

α) Για υπαλλήλους που έχουν υπηρετήσει από δώδεκα (12) μήνες έως δύο (2) χρόνια, προειδοποίηση ενός (1) μηνός πριν την απόλυση.

β) Για υπαλλήλους που έχουν υπηρετήσει από δύο (2) χρόνια συμπληρωμένα έως πέντε (5) χρόνια, απαιτείται προειδοποίηση δύο (2) μηνών πριν την απόλυση.

γ) Για υπαλλήλους που έχουν υπηρετήσει από πέντε (5) χρόνια συμπληρωμένα έως δέκα

(10) χρόνια, απαιτείται προειδοποίηση τριών (3) μηνών πριν την απόλυση.

δ) Για υπαλλήλους που έχουν υπηρετήσει από δέκα (10) χρόνια συμπληρωμένα έως δεκαπέντε (15) χρόνια, απαιτείται προειδοποίηση τεσσάρων (4) μηνών πριν την απόλυση.

ε) Για υπαλλήλους που έχουν υπηρετήσει από δεκαπέντε (15) χρόνια συμπληρωμένα έως είκοσι (20), απαιτείται προειδοποίηση πέντε (5) μηνών πριν τη λύση της σύμβασης ή της σχέσης εργασίας.

στ) Για υπαλλήλους που έχουν υπηρετήσει από είκοσι (20) χρόνια συμπληρωμένα και άνω, απαιτείται προειδοποίηση έξι (6) μηνών πριν τη λύση της σύμβασης ή της σχέσης εργασίας. Εργοδότης ο οποίος δεν κάνει χρήση της δυνατότητας έγγραφης προειδοποίησης καταβάλλει στον απολυόμενο την αποζημίωση που προβλέπεται από τις οικείες διατάξεις των νόμων 2112/1920 (ΦΕΚ 67 Α΄) και 3198/1955 (ΦΕΚ 98 Α΄).

Εργοδότης που προειδοποιεί εγγράφως τον εργαζόμενο κατά τα ανωτέρω, καταβάλλει στον απολυόμενο την αποζημίωση, που προβλέπεται από τις οικείες διατάξεις των νόμων 2112/1920 και 3198/1955 για τα χρόνια εργασίας που έχει συμπληρώσει ο απολυόμενος, σε περίπτωση καταγγελίας κατόπιν προειδοποίησης.

3. Όταν η αποζημίωση λόγω καταγγελίας της σύμβασης εργασίας υπερβαίνει τις αποδοχές δύο (2) μηνών, ο εργοδότης υποχρεούται να καταβάλει κατά την απόλυση μέρος της αποζημίωσης που αντιστοιχεί στις αποδοχές δύο (2)

μηνών. Το υπόλοιπο ποσό καταβάλλεται σε διμηνιαίες δόσεις, καθεμία από τις οποίες δεν μπορεί να είναι κατώτερη από τις αποδοχές δύο (2) μηνών, εκτός και αν το ποσό που υπολείπεται για την εξόφληση του συνόλου της

αποζημίωσης είναι μικρότερο. Η πρώτη δόση καταβάλλεται την επομένη της συμπλήρωσης διμήνου από την απόλυση».

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 2112/1920 για τον προσδιορισμό του ύψους της αποζημίωσης σε περίπτωση καταγγελίας χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση του εργοδότη προβλέπεται ότι:

«1. Εργοδότης παραμελών την κατά τα ανωτέρω υποχρέωσιν καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως οφείλει να καταβάλη εις τον απολυόμενον υπάλληλον αποζημίωσιν ίσην προς το σύνολον των τακτικών αποδοχών, ας θα ελάμβανε κατά τον χρόνον προ του οποίου έδει να γίνη η καταγγελία, πλην αν εκ συμβάσεως η εθίμου οφείλεται μεγαλύτερα αποζημίωσις.»

Συνδυαστικά εκ των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι σε περίπτωση καταγγελίας, από την πλευρά του εργοδότη, σύμβασης εργασίας ιδιωτικού δικαίου, χωρίς πρότερη προμήνυση, οφείλεται προς τον εργαζόμενο αποζημίωση ίσης προς το σύνολο των τακτικών αποδοχών των μηνών της απαιτούμενης προειδοποίησης, όπως αυτή ορίζεται ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας του εργαζόμενου.

2. Ουσιώδης απόκλιση νομοθεσίας ιδιωτικών εκπαιδευτικών

Αντιπαραβάλλοντας τις προβλεπόμενες διατάξεις που ισχύουν για το σύνολο των μισθωτών με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου ή ορισμένου χρόνου και τις αντίστοιχες που προβλέπονται εξαιρετικά για τους ιδιώτες εκπαιδευτικούς, οι οποίοι ομοίως συμβάλλονται με σχέση εργασίας

ιδιωτικού δικαίου, παρατηρούνται ακραίες αντιθέσεις, οι οποίες όπως αναλύεται κατωτέρω δεν έχουν κανένα νομικό έρεισμα ή οιαδήποτε αιτιολογική βάση.

Αναφορικά με τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου εισάγονται για τους ιδιωτικούς εκπαιδευτικούς δύο ουσιώδεις αποκλίσεις σε σχέση με τις λοιπές συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου. Κατά πρώτον, η λύση σύμβασης εργασίας με το πέρας της συμφωνηθείσας χρονικής διάρκειας αυτής συνεπάγεται την υποχρέωση καταβολής αποζημίωσης δύο μηνών

προς στον ιδιωτικό εκπαιδευτικό. Κατά δεύτερον, προκειμένου να μην μετατραπεί αυτομάτως σε σύμβαση αορίστου χρόνου απαιτείται, ως ουσιώδης τύπος για τη λύση της σχέσης εργασίας, η καταγγελία της σύμβασης. Οι δύο αυτές απαιτήσεις, έρχονται σε πλήρη αντιδιαστολή με την οικεία νομοθεσία για το σύνολο των συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, κατά την οποία οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου παύουν αυτοδικαίως, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκαν, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία και καταβολή αποζημιώσεως.

Αναφορικά με τις συμβάσεις αορίστου χρόνου τίθενται έτι περαιτέρω κραυγαλέες αποκλίσεις για τους ιδιώτες εκπαιδευτικούς σε σχέση με τις λοιπές συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου. Κατά πρώτον, εντύπωση προκαλείται από τη διαφοροποίηση όσον αφορά το ύψος της απαιτούμενης αποζημίωσης, η οποία δεν έχει απλώς το χαρακτήρα μιας ελαφριάς παρέκκλισης, αλλά αυτόν μιας «χαοτικής διαφοράς» με βάση τα συγκρινόμενα μεγέθη. Προκειμένου αυτό να καταστεί πιο ανάγλυφο σημειώνεται ότι υπάλληλος που έχει συμπληρώσει 15 χρόνια υπηρεσίας δικαιούται αποζημίωσης 4 μηνιαίων αποδοχών, ενώ ο ιδιωτικός

εκπαιδευτικός με τα αντίστοιχα χρόνια υπηρεσίας, σύμφωνα με την εν ισχύ νομοθεσία, έχει δικαίωμα απαίτησης αποζημίωσης ύψους 15 μηνιαίων αποδοχών. Κατά δεύτερον, εξαιρετικά ευδιάκριτη είναι η παντελής έλλειψη, στο διέπον τους ιδιωτικούς εκπαιδευτικούς καθεστώς, πρόβλεψης για τη δυνατότητα προμήνυσης του εργοδότη με την υποχρέωση καταβολής μικρότερης αποζημίωσης, όπως ρητώς αυτό ορίζεται στο άρθρο 3 δεύτερο εδάφιο του ν. 2112/1920, όπως ισχύει.

3. Παράβαση αρχής δικαίου

Εν προκειμένω πρέπει καταρχήν να υπομνησθεί ότι οι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί εργάζονται με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, η οποία διέπεται από ειδικότερες διατάξεις του ν. 682/1977 (244/A'/1-9-1977) που προβλέπουν ορισμένες διαφοροποιήσεις από το corpus του εργατικού δικαίου. Ωστόσο, το άρθρο 30 του ν. 682/1977 εισάγει εξαιρετικά έντονους περιορισμούς στους οποίους υπόκειται η λύση της σχέσης εργασίας των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, διαπλάθοντας ένα πλαίσιο, το οποίο αποκλίνει ουσιωδώς από το αντίστοιχο που διέπει το σύνολο των εργαζομένων που συμβάλλονται με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου.

Η αρχή της ισότητας απαγορεύει στο νομοθέτη, για τη ρύθμιση ομοίων πραγμάτων, σχέσεων, καταστάσεων και κατηγοριών προσώπων, να προβαίνει σε διαφορετική μεταχείριση εκτός εάν αυτή δικαιολογείται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος (βλ. Ι. Κουκιάδης, «Εργατικό Δίκαιο», Γ' έκδοση, σελ. 51, 52). Δοθέντος ότι, εν προκειμένω, δεν υφίστανται διαφορές στη φύση της εργασίας και διαφορετικά χαρακτηριστικά του εργασιακού περιβάλλοντος των ιδιωτικών εκπαιδευτικών σε σχέση με τον ιδιωτικό τομέα, η θέσπιση αποκλινόντων σε τέτοια κλίμακα κανόνων για τη ρύθμιση του ίδιου θέματος δεν έχει ουδεμία αιτιολογική βάση και δεν υπηρετεί κανένα προσδιορισμένο δημόσιο συμφέρον.

Επισημαίνεται, επίσης, ότι στο προκείμενο ζήτημα του προσδιορισμού του ύψους της αποζημίωσης στην περίπτωση λύσης της σχέσης εργασίας, η διατήρηση της εν λόγω δυσθεώρητα υψηλής αποζημίωσης των ιδιωτικών εκπαιδευτικών δε συντείνει στην παροχή υψηλότερου επιπέδου υπηρεσιών από τους ίδιους, δεδομένου ότι ουδείς ευσυνείδητος εκπαιδευτικός δε συναρτά την ποιότητα και το ζήλο προς αρτιότερη επιτέλεση του εκπαιδευτικού του έργου, με το ύψος της αποζημίωσης στο ενδεχόμενο λύσης της σχέσης εργασίας κατόπιν καταγγελίας από τον εργοδότη.

Το εργατικό δίκαιο ως κλάδος δικαίου που εκτείνεται τόσο στο ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο δίκαιο εδράζεται επί γενικών αρχών, γενικών δηλαδή αξιωμάτων που συνδέουν το δόγμα δικαίου αυτού, έτσι που οι διάφοροι κανόνες να παρουσιάζουν στοιχεία εσωτερικής ενότητας, η δε ερμηνεία τους να πραγματοποιείται κατά τέτοιο τρόπο που να διασφαλίζει την ενότητα αυτή (βλ. Ι. Κουκιάδης, ο.π., σελ. 57, 58). Η εσωτερική αυτή ενότητα των αρχών του εργατικού δικαίου επιτάσσει τη διαμόρφωση κανόνων δικαίου με συνοχή και όχι τη συρραφή κανόνων, το περιεχόμενο των οποίων παρουσιάζει τέτοια ουσιώδη απόκλιση στην αντιμετώπιση όμοιων ή συναφών μεταξύ τους καταστάσεων.

Με βάση τα ανωτέρω, οι διατάξεις του άρθρου 30 του ν. 682/1977 περί αποζημίωσης σε περίπτωση καταγγελίας σύμβασης ιδιωτικού εκπαιδευτικού διαρρηγνύουν καιρία την εσωτερική ενότητα του εργατικού δικαίου, δημιουργώντας μια εξαιρετικά προνομιούχο κατηγορία μισθωτών

σε σχέση με όλες τις υπόλοιπες κατηγορίες μισθωτών. Η εξαιρετική αυτή μεταχείριση δεν έχει κανένα έρεισμα σε αρχή δικαίου, ούτε υπηρετεί κάποιο λόγο δημοσίου συμφέροντος, ο οποίος ενδεχομένως να δικαιολογούσε τη διακριτική αυτή νομική αντιμετώπιση.

4. Παρούσα οικονομική κατάσταση

Πέραν των ανωτέρω νομικών λόγων υφίστανται και πραγματικοί λόγοι, αφορώντες τη βιωσιμότητα υπό τις παρούσες συνθήκες οικονομικής κρίσης των ιδιωτικών σχολείων, ως οικονομικών οντοτήτων, οι οποίοι επιβάλλουν τον εξορθολογισμό των υπό κρίση διατάξεων του ν. 682/1977, οι οποίες κυριαρχούνται από αναχρονιστικό πνεύμα.

Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι τα ιδιωτικά σχολεία, όπως κάθε άλλος φορέας της ιδιωτικής οικονομίας, βάλλεται ομοίως από την οικονομική ύφεση. Οι διατάξεις του άρθρου 74 του ν. 3863/2010 και του άρθρου 17 του ν. 3899/2010 αποβλέπουν στην αύξηση της ανταγωνιστικότητας μέσω της ενδυνάμωσης των θεσμών της αγοράς εργασίας και ειδικότερα μέσω της υιοθέτησης πιο ευέλικτων μορφών εργασίας. Στο πλαίσιο αυτό η ελαστικοποίηση των ρυθμίσεων που δυσχεραίνουν τις απολύσεις κρίθηκε ως καταλυτική μεταρρύθμιση μείζονος σημασίας για όλους τους φορείς της ιδιωτικής οικονομίας.

Ωστόσο, τα ιδιωτικά σχολεία είναι οι μοναδικοί φορείς που δεν μπορούν, λόγω της διατήρησης εν ισχύ των προβλεπόμενων στο ν. 682/1977, να κάνουν χρήση των διατάξεων που επιτρέπουν κάθε άλλη ιδιωτική επιχείρηση να προβαίνει στις αναγκαίες απολύσεις σε περίοδο κρίσης προκειμένου να αντιμετωπίσει το ενδεχόμενο χρεοκοπίας. Σημειωτέον, ότι, σύμφωνα με επιστημονική έρευνα της εταιρείας ICAP

(2009, σχολική χρονιά 2008/2009), όπου αναλύονται με οικονομικούς δείκτες τα αποτελέσματα των ελληνικών ιδιωτικών σχολείων, υπολογίζεται ότι ένα στα τέσσερα ιδιωτικά σχολεία είναι ζημιογόνο, ενώ αρκετά ιδιωτικά εκπαιδευτήρια έχουν φτάσει στο σημείο να έχουν αρνητικά ίδια κεφάλαια.

Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η διατήρηση αυτών των εξόχως περιοριστικών και αυστηρών ρυθμίσεων του ν. 682/1977 αποθαρρύνουν τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, δοθέντος ότι οι ιδιοκτήτες ιδιωτικών σχολείων γνωρίζουν πολύ καλά ότι, λόγω του εξαιρετικά άκαμπτου πλαισίου απασχόλησης, θα δυσκολευτούν να επιβιώσουν σε περίοδο κρίσης.

Λαμβανομένου υπόψη των σχετικών συνθηκών οικονομικής ύφεσης, συνεπεία των οποίων κρίθηκε αναγκαία η ενδυνάμωση των θεσμών της αγοράς εργασίας, στο πλαίσιο της οποίας θεσπίστηκαν οι διατάξεις των νόμων 3833/2010 και 3899/2010, επιφέροντας την άρση εμποδίων ή περιορισμών στις εργασιακές σχέσεις, θα ήταν ατελής η όλη μεταρρυθμιστική προσπάθεια εάν δεν καταλάμβανε ρητώς και τον κλάδο των ιδιωτικών σχολείων, στον οποίο απασχολούνται συνολικά δεκαεννιά χιλιάδες (19.000) εργαζόμενοι.

5. Πρόταση νομοθετικής ρύθμισης

Για όλους τους ανωτέρω νομικούς και πραγματικούς λόγους κρίνεται ως επιβεβλημένη η τροποποίηση των παραγράφων 2 και 5 του άρθρου 30 του νόμου 682/77 προς τον σκοπόν εναρμόνισης των διατάξεων αυτού με την ισχύουσα νομοθεσία που διέπει την καταγγελία συμβάσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου και αορίστου χρόνου. Υπό το πρίσμα αυτό προτείνεται η τροποποίηση του συναφούς με τις εν θέματι ρυθμίσεις άρθρου 30 του ν. 682/1977 «Περί Ιδιωτικών Σχολείων Γενικής Εκπαίδευσης και Σχολικών Οικοτροφείων». Προς διευκόλυνση του έργου των υπηρεσιών σας παρατίθεται σχέδιο της νομοθετικής ρύθμισης, το οποίο έχει ως ακολούθως:

A. Άρθρο 30 παρ. 2 του ν. 682/1977

«2. Οι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί του πίνακα Β` στους οποίους γίνεται πρόταση προς πρόσληψη από τον ιδιοκτήτη του ιδιωτικού σχολείου, η οποία κοινοποιείται στον Διευθυντή της οικείας Διεύθυνσης ή Προϊστάμενο του οικείου Γραφείου Εκπαίδευσης για έκδοση διοριστηρίου, συνάπτουν σύμβαση ορισμένου χρόνου, η οποία αρχίζει από την ημέρα παροχής των υπηρεσιών από τον εκπαιδευτικό και λήγει την 31η Αυγούστου του δεύτερου έτους από την πρόσληψή του. Η σύμβαση εργασίας παύει αυτοδικαίως, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολήγηθηκε, χωρίς να υφίσταται υποχρέωση καταγγελίας αυτής και καταβολής αποζημιώσεως από πλευράς του ιδιοκτήτη του ιδιωτικού σχολείου..»

B. Άρθρο 30 παρ. 5 του ν. 682/1977

«5. Διαρκούς της συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, η σύμβασις δύναται να καταγγελθή υπό του ιδιοκτήτου καταβαλλομένης αποζημιώσεως που προβλέπεται, κατά την περίπτωση υποβολής προηγούμενης έγγραφης ειδοποίησης του ιδιοκτήτου του ιδιωτικού σχολείου ή αντιστοίχως κατά την περίπτωση παράλειψης της υποχρέωσης καταγγελίας με προηγούμενη έγγραφη ειδοποίηση, από τις οικείες διατάξεις των νόμων 2112/1920 (ΦΕΚ 67 Α`) και 3198/1955 (ΦΕΚ 98 Α`).»

II. Απόλυση εκπαιδευτικού στην περίπτωση κατάργησης τάξεων ή τμημάτων

1. Νομικό πλαίσιο

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του ν. 1351/1983 (ΦΕΚ 56 Α) προβλέπεται ότι: «[...] Δ) Κατεξάιρεση των διατάξεων του προηγούμενου εδαφίου είναι επιτρεπτή και έγκυρη απόλυση ιδιωτικών εκπαιδευτικών από τους ιδιοκτήτες των ιδιωτικών σχολείων στις εξής περιπτώσεις: 1) Για κατάργηση σχολείων. 2. Για κατάργηση τάξεων και τμημάτων τάξεων. Στην περίπτωση αυτή είναι επιτρεπτή η απόλυση αυτών που έχουν τη μικρότερη υπηρεσία στην εκπαίδευση με την προϋπόθεση ότι θα καταβληθεί σ` αυτούς η προβλεπόμενη αποζημίωση από το άρθρο 30 του ν. 682/1977. Από τις απολύσεις αυτές εξαιρούνται οι διδάσκοντες που είναι και ιδιοκτήτες των σχολείων.»

Επίσης, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 27, παρ. 4, στοιχ. β) του ν. 682/1977 ορίζεται ότι: « [...] β) Σε περίπτωση κατάργησης τάξεων ή τμημάτων, κατά την περίπτωση 2 της παραγράφου 1Δ του άρθρου 11 του ν. 1351/1983 (ΦΕΚ 56 Α), όπως ισχύει, ο διευθυντής του σχολείου, με σύμφωνη γνώμη του εκπαιδευτικού, μπορεί να προτείνει στο οικείο περιφερειακό υπηρεσιακό συμβούλιο πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης αντι της απόλυσης αυτών που έχουν τη μικρότερη υπηρεσία στην εκπαίδευση, την τροποποίηση του διοριστηρίου τους, ώστε να εργάζονται λιγότερες ώρες.»

Εκ των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι σε περίπτωση κατάργησης τάξεων ή τμημάτων δίνεται νομοθετικά η δυνατότητα στον ιδιοκτήτη του σχολείου να προβεί στην απόλυση αυτών που έχουν τη μικρότερη υπηρεσία σύμφωνα με τους προβλεπόμενους ειδικότερους όρους ή,

εναλλακτικά, να προβεί στην τροποποίηση του διοριστηρίου τους, μειώνοντας το σχετικό ωράριο.

2. Περιορισμός διευθυντικού δικαιώματος

Εν προκειμένω, αναφορικά με τη δυνατότητα απόλυσης τίθεται ένας ανατιολόγητος περιορισμός, ο οποίος έγκειται στην *ex lege* δέσμευση ο απολυόμενος να είναι ο εκπαιδευτικός με τη μικρότερη υπηρεσία και όχι ο εκπαιδευτικός που ενδεχομένως εξυπηρετεί τις λειτουργικές ανάγκες του εκπαιδευτηρίου, έτσι όπως αυτές διαμορφώνονται κατόπιν της κατάργησης μιας τάξης ή ενός τμήματος.

Η πρόβλεψη αυτή συνιστά ένα μη δόκιμο περιορισμό του διευθυντικού δικαιώματος του εργοδότη. Σύμφωνα με τις γενικές αρχές του εργατικού δικαίου το διευθυντικό δικαίωμα συνεπάγεται τη γενική ελευθερία του εργοδότη να παίρνει κάθε μέτρο σχετιζόμενο με τη διαχείριση της εργασίας, που κρίνει κατάλληλο για τη βέλτιστη οργάνωση της επιχείρησης. Ειδικότερα, το διευθυντικό δικαίωμα εκφράζει την οικονομική εξουσία του εργοδότη στον καθορισμό της τύχης της επιχείρησης, την οργανωτική εξουσία στον καθορισμό του τρόπου λειτουργίας και την προσωπική εξουσία με τον καθορισμό του τρόπου προσαρμογής της παροχής εργασίας και της συμπεριφοράς του εργαζομένου (βλ. Ι. Κουκιάδης, ο.π., σελ. 368 επ.). Υπ' αυτό το πρίσμα, όλες

οι αποφάσεις του εργοδότη σχετικά με θέματα εργασίας, όπως η πρόσληψη του μισθωτού ή η απόλυσή του, εμπίπτουν στην έννοια του διευθυντικού δικαιώματος.

Το διευθυντικό δικαίωμα αποτελεί ένα μέσο για την ευλυσία της διοίκησης μιας επιχείρησης, το οποίο, εν προκειμένω, κάμπτεται από την υπέρτερη σε ισχύ προσδιοριστική πηγή των όρων εργασίας, ήτοι από το νόμο. Δοθέντος ότι η διάταξη αυτή δεν έχει κανένα νομιμοποιητικό έρεισμα ούτε προασπίζει κάποιο δημόσιο συμφέρον, αλλά, τουναντίον, αντηχεί ενδεχομένως την εξυπηρέτηση συντεχνιακών συμφερόντων, εντελώς ξένων προς τη χρηστή λειτουργία των ιδιωτικών σχολείων, η τροποποίησή της κρίνεται επιβεβλημένη.

3. Πρόταση νομοθετικής ρύθμισης

Προς διευκόλυνση του έργου των υπηρεσιών σας παρατίθεται σχέδιο τροποποίησης των οικείων διατάξεων του άρθρου 27 παρ. 4 στοιχ. β) του ν. 682/1977 και του άρθρου, 11 σημ. Δ, παρ. 2 του ν. 1351/1983, τα οποία έχουν ως ακολούθως:

A. Άρθρο 27 παρ. 4 στοιχ. β) του ν. 682/1977

«Σε περίπτωση κατάργησης τάξεων ή τμημάτων, κατά την περίπτωση 2 της παραγράφου 1Δ του άρθρου 11 του ν. 1351/1983 (ΦΕΚ 56 Α), όπως ισχύει, καθώς και σε κάθε άλλη περίπτωση κατά την οποία βάσει του εγκεκριμένου ωρολογίου προγράμματος του σχολείου προκύπτει μείωση ωραρίου, ο διευθυντής του σχολείου, με σύμφωνη γνώμη του εκπαιδευτικού, μπορεί να προτείνει στον οικείο προϊστάμενο αντί της απόλυσης των ιδιωτικών εκπαιδευτικών με βάση τις λειτουργικές ανάγκες του σχολείου, την τροποποίηση του διοριστηρίου τους, ώστε να εργάζονται λιγότερες ώρες.»

B. Άρθρο 11, σημ. Δ, παρ. 2 του ν. 1351/1983

1) Για κατάργηση σχολείων. 2. Για κατάργηση τάξεων και τμημάτων τάξεων. Στην περίπτωση αυτή καθώς και σε κάθε άλλη περίπτωση κατά την οποία βάσει του εγκεκριμένου ωρολογίου προγράμματος του σχολείου προκύπτει μείωση ή μηδενισμός ωραρίου είναι επιτρεπτή η απόλυση αυτών με βάση τις λειτουργικές ανάγκες του σχολείου με την προϋπόθεση ότι θα καταβληθεί σ' αυτούς η προβλεπόμενη αποζημίωση από τις οικείες διατάξεις των νόμων 2112/1920 (ΦΕΚ 67 Α') και 3198/1955 (ΦΕΚ 98 Α').»

III. Εξομοίωση ιδιωτικών εκπαιδευτικών με δημόσιους εκπαιδευτικούς

1. Νομικό πλαίσιο

Σύμφωνα με το άρθρο 1 του ν. 3833/2010 (ΦΕΚ 40/Α'/15-03-2010) «Προστασία της εθνικής οικονομίας – Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» προβλέπεται ότι: «2. Τα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη προβλεπόμενα των λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου, των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) και των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.), των μόνιμων στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και αντιστοιχών της Ελληνικής Αστυνομίας, καθώς και του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος μειώνονται κατά ποσοστό δώδεκα τοις εκατό (12%). [...] Τα επιδόματα των παραγράφων [...] και τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειας μειώνονται κατά ποσοστό τριάντα τοις εκατό (30%) αντίστοιχα. Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής εφαρμόζονται και για το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α., [...] και κατισχύουν κάθε γενικής ή ειδικής διάταξης ή ρήτρας ή όρου συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητικής απόφασης ή ατομικής σύμβασης εργασίας ή συμφωνίας».

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 3845/2010 (ΦΕΚ 65/Α'/06.05.2010) «Μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη – μέλη της Ζώνης του ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο» προβλέπεται ότι: « 1. Τα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη προβλεπόμενα των λειτουργών και υπαλλήλων των φορέων της παραγράφου 2 του άρθρου 1 του ν. 3833/2010 (ΦΕΚ 40 Α), καθώς και τα έξοδα παράστασης των προσώπων που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 1 του ίδιου άρθρου και νόμου, μειώνονται κατά ποσοστό οκτώ τοις εκατό (8%). [...] 4. Οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, ή διαιτητική απόφαση, ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα, των εργαζομένων χωρίς εξαίρεση στους φορείς του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 5 του άρθρου 1 του ν. 3833/2010, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει, μειώνονται κατά ποσοστό τρία τοις εκατό (3%).»

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν. 3899/2010 (ΦΕΚ 212Α 17.12.2010) «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής του προγράμματος στήριξης της ελληνικής οικονομίας» προβλέπεται ότι: «[...] «Οι πάσης φύσεως αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα, που καταβάλλονται στους απασχολούμενους με οποιαδήποτε σχέση εργασίας, καθώς και στους απασχολούμενους με σύμβαση έμμισθης εντολής, των φορέων που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του Κεφαλαίου Α' του ν. 3429/2005, όπως τροποποιείται και ισχύει κατά την έναρξη ισχύος της παραγράφου αυτής, μειώνονται, από 1.1.2011, κατά ποσοστό δέκα τοις εκατό (10%).»

Σύμφωνα με το άρθρο 36 παρ. 1 του ν. 682/1977, όπως ισχύει, ορίζονται τα ακόλουθα: «1. Οι Ιδιωτικοί Εκπαιδευτικοί λαμβάνουν τουλάχιστον τας εκάστοτε αποδοχάς των ομοβάθμων των δημοσίων εκπαιδευτικών μετά των πάσης φύσεως επιδομάτων περιλαμβανομένου και του προσωρινού επιδόματος, το οποίο προβλέπεται υπό της παρ. 2 του άρθρου 6 του Ν. 754/1978 "περί ρυθμίσεως των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, πολιτικών και

στρατιωτικών, των υπαλλήλων των Ν.Π.Δ.Δ. και άλλων τινών συναφών διατάξεων.»

2. Νομική φύση της σχέσης εργασίας των ιδιωτικών εκπαιδευτικών

Σύμφωνα με ρητή διατύπωση του άρθρου 36 του ν. 682/1977 καθιερώνεται ίδιο μισθολογικό καθεστώς των ιδιωτικών εκπαιδευτικών με τους εκπαιδευτικούς της δημόσιας εκπαίδευσης.

Η σχέση εργασίας των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, όπως έχει διαμορφωθεί στην εξελικτική πορεία της εκπαιδευτικής νομοθεσίας, συμπίπτει επί αρκετών θεμάτων με τη φύση της σχέσης εργασίας των δημοσίων εκπαιδευτικών. Λαμβανομένου υπόψη των ειδικότερων χαρακτηριστικών του εν λόγω εργασιακού καθεστώτος και ιδιαίτερα το γεγονός ότι η πρόσληψη και απόλυση των ιδιωτικών εκπαιδευτικών προϋποθέτουν πράξεις διοικητικών οργάνων, τα καθήκοντα και οι

υποχρεώσεις των ιδιωτικών εκπαιδευτικών προκύπτουν, σχεδόν αποκλειστικώς εκ του νόμου και έχουν το ίδιο περιεχόμενο με τα καθήκοντα και υποχρεώσεις των λειτουργών της δημόσιας εκπαίδευσης, οι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί υπάγονται σε κοινό πειθαρχικό καθεστώς με τους συναδέλφους τους των δημοσίων σχολείων και υφίστανται πειθαρχικές ποινές από όργανα της διοικήσεως, οι διδάσκοντες στα ιδιωτικά σχολεία λαμβάνουν τις αποδοχές που καταβάλλονται στους δημοσίους εκπαιδευτικούς και προάγονται με τον ίδιο τρόπο, συνάγεται ότι η σχέση εργασίας των ιδιωτικών εκπαιδευτικών εδράζεται εν πολλοίς στο πλαίσιο που ισχύει για εκπαιδευτικούς υπηρετούντες στη δημόσια εκπαίδευση. Από τα ανωτέρω διαφαίνεται η σταθερή στάση της νομοθεσίας να μεταχειρίζεται τους δημόσιους και ιδιωτικούς εκπαιδευτικούς, επί ένα εύρος θεμάτων, με ταυτόσημο τρόπο.

Συνεκτιμώντας τη νομική αντιμετώπιση των ως άνω ζητημάτων, αλλά κυρίως βάσει του άρθρου 36 του ν. 682/1977, προκύπτει ότι οι αποδοχές και τα πάσης φύσεως επιδόματα των ιδιωτικών εκπαιδευτικών εξομοιώνονται πλήρως με τις αποδοχές και τα αντίστοιχα επιδόματα των δημοσίων εκπαιδευτικών, όπως αυτές κάθε φορά ισχύουν. Συνεπώς, οι μισθολογικές και βαθμολογικές εξελίξεις, όπως κάθε φορά διαμορφώνονται για τους δημόσιους εκπαιδευτικούς, πρέπει να εφαρμόζονται απαραίτητως και στους ιδιωτικούς εκπαιδευτικούς. Η πλήρης και άνευ αιρέσεων εξομοίωση των ιδιωτικών εκπαιδευτικών με τους δημόσιους εκπαιδευτικούς, όσον αφορά τη μισθολογική τους αντιμετώπιση, έχει τύχει διεξοδικής ερμηνείας από τα ελληνικά δικαστήρια.

Ειδικότερα επί της ερμηνείας του επίμαχου άρθρου του ν. 682/1977 για τις αποδοχές των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, σύμφωνα με την απόφαση ΑΠ 1469/1984 ορίζεται ότι «Εκ της, δια της άνω διατάξεως, γιγνομένης ρυθμίσεως, αποσκοπούσης εις την μισθολογικήν και βαθμολογικήν εξομοίωσιν των ιδιωτικών εκπαιδευτικών προς τους της δημοσίας εκπαιδεύσεως λειτουργούς, ..., καθιερώθη ως προς την μισθοδοσίαν των λειτουργών τούτων ίδιον μισθολογικόν καθεστώς, διάφορον του, κατά την εργατική νομοθεσίαν (νόμους-υπουργικάς αποφάσεις-συλλογικάς συμβάσεις και διαιτητικάς αποφάσεις) διέποντος του λοιπούς, επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένους, μισθωτούς ρυθμίζον την μισθοδοσίαν αυτών, καθ' άπαν το εύρος της, ήτοι περιλαμβάνον κάθε αξίωσιν αποδοχών είτε υπό την μορφήν μισθού, γενωμένην, είτε υπό την μορφήν επιδομάτων ή εν γένει τακτικών ή εκτάκτων προσαυξήσεων του μισθού των, εν οίς και των, ενδιαφερόντων εν προκειμένω, δώρων εορτών και επιδόματος αδείας».

Στην ίδια απόφαση το ανώτατο δικαστήριο ερμηνεύοντας τη διατύπωση του νόμου ότι οι ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί λαμβάνουν τουλάχιστον τας εκάστοτε αποδοχάς των ομοβάθμων των δημοσίων εκπαιδευτικών έκρινε ότι: «Η εις τας διατάξεις ταύτας χρήσις της λέξεως "τουλάχιστον" εγένετο το μεν προς καθορισμόν των κατωτάτων ορίων, μέχρις των (κατ' ελάχιστον) ηδύναντο να συνομολογηθώσιν μετά των εργοδοτών των αι πάσης φύσεως

αποδοχαι των ιδιωτικών εκπαιδευτικών λειτουργιών, το δε προς υποδήλωσιν της ελευθερίας των συμβαλλομένων ..., ουδόλως δ' εσκοπήθη, δια της χρησιμοποιήσεως της λέξεως ταύτης, είτε η διάσπασις του ως άνω καθιερωθέντος συστήματος μισθοδοσίας των λειτουργιών της ιδιωτικής εκπαίδευσως, είτε η δημιουργία νομοθετικώς προνομιούχου τάξεως μισθωτών, ων η ρύθμισις των αποδοχών θα εθεμελιούτο επί δύο νομοθετικών βάσεων, ήτοι της τε ρυθμιζούσης την μισθοδοσίαν των δημοσίων υπαλλήλων και της εργατικής νομοθεσίας, αναλόγως του εκάστοτε υπερτέρου ύψους των εκ της μιάς ή της ετέρας ληπτέων αποδοχών. Η αντίθετος εκδοχή αποκρούεται και εξ ετέρων διατάξεων δια των οποίων καταδεικνύεται η εμμονή του νομοθέτου εις την επί του θέματος του μισθολογίου ενιαίαν ρύθμισιν του μετά του των εκπαιδευτικών λειτουργιών της δημοσίας εκπαίδευσως, ως της προμνησθείσης τοιαύτης της § 1 του ν. 817/1978, δια της οποίας, ανακύψαντος, μετά τον νόμον 754/1978 "περί ρυθμίσεως των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων ... κλπ.».

3. Πεδίο εφαρμογής διατάξεων περί αποδοχών

Η παγιωμένη πλέον νομολογιακά κρίση (ενδεικτικά ΑΠ 1469/1984, όπως προεκτέθη, ΣτΕ 640/2008, ΣτΕ 2715/2009) και στάση της νομικής θεωρίας (βλ. γνωμοδότηση Β. Σκουρή, ΕΕΔ, τομ. 54, τ.4, 15-2-1993) επί του ειδικού αυτού ζητήματος σύμφωνα με την οποία, οι αποδοχές, τα δώρα των εορτών και τα επιδόματα αδείας ιδιωτικών εκπαιδευτικών υπολογίζονται όπως και τα αντίστοιχα των δημοσίων εκπαιδευτικών λειτουργιών, δεν επιτρέπει απόκλιση από την ερμηνεία της πλήρους και άνευ αιρέσεων εξομοίωσης των νομίμων αποδοχών των ιδιωτικών εκπαιδευτικών με τους εκπαιδευτικούς του δημοσίου.

Η απόλυτη εξομοίωση, νοούμενη και ως υποχρέωση μείωσης των αποδοχών σε συμμόρφωση, εν προκειμένω, με τις οικείες διατάξεις των ν. 3833/2010, 3845/2010 και 3899/2010, δεν μπορεί να απορριφθεί με

συσταλτικές προσεγγίσεις και τυπολατρικές ερμηνείες ως προς το πεδίο εφαρμογής των ανωτέρω διατάξεων, υπό την έννοια ότι αποβλέπουν αποκλειστικώς και μόνο στην εξοικονόμηση των δαπανών του δημοσίου. Ο ισχυρισμός αυτός θα μπορούσε ενδεχομένως να ευδοκιμήσει εάν η παρούσα οικονομική κρίση περιοριζόταν αποκλειστικά και μόνο στο δημόσιο τομέα. Εν προκειμένω, η ιδιωτική οικονομία έχει περιέλθει ομοίως σε μια δεινή κατάσταση και ειδικότερα ο κλάδος των ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων διέρχεται επίσης μια μεγάλη κρίση, λόγω της δραστηκής αύξησις του συνόλου των λειτουργικών εξόδων, των προβλημάτων ρευστότητας και της δυσκολίας ανεύρεσης δανειακών κεφαλαίων και του έντονου κρατικού παρεμβατισμού σε πλείστα θέματα που αφορούν στην επιχειρηματική διαχείριση και οργάνωση των ιδιωτικών σχολείων, ο οποίος καθιστά, εν τέλει, ανέφικτη τη λήψη διαρθρωτικών μέτρων για την αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων.

Το γεγονός ότι υπό τις ιδιαίτερες αυτές συνθήκες η αναγκαιότητα λήψης μέτρων για την περιστολή των δημόσιων δαπανών όπως, ομοίως, και μέτρων που αφορούν στη βιωσιμότητα φορέων της ιδιωτικής οικονομίας είναι ενιαία και ταυτόσημη στο πλαίσιο του ευρύτερου σκοπού της προάσπισης του εθνικού συμφέροντος, καθώς και ότι οι δύο πυλώνες της δημόσιας και ιδιωτικής οικονομίας τελούν σε σχέση πλήρους αλληλεξάρτησης, δεν επιτρέπει την επίκληση του ισχυρισμού ότι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων στα οποία αποσκοπούν οι διατάξεις των

νόμων 3833/2010, 3845/2010 και 3899/2010 είναι αλλότρια με τα αντίστοιχα φορέων της ιδιωτικής οικονομίας. Οποιαδήποτε τέτοια συλλογιστική είναι έτι περαιτέρω ανερεισματική στην περίπτωση ρύθμισης

ζητημάτων σχετικών με τις αποδοχές των εκπαιδευτικών, οι οποίες, ως προεκτέθη,

εξομοιώνονται απολύτως με τις αντίστοιχες των δημόσιων εκπαιδευτικών, σύμφωνα με ρητή διάταξη νόμου και με τη σχετική εξόχως επιβεβαιωτική, προς την κατεύθυνση της πλήρους και άνευ αιρέσεων εξομοίωσης, νομολογιακή στάση.

4. Πρόταση έκδοσης διευκρινιστικής εγκυκλίου

Υπό το πρίσμα των ανωτέρω και προς τον σκοπόν της ορθής ερμηνείας του νόμου (διατάξεων των νόμων 3833/2010, 3845/2010 και 3899/2010) χρήζει η έκδοση διευκρινιστικής εγκυκλίου, όπου αναλυτικά θα αναφέρεται ότι το πεδίο εφαρμογής των ως άνω διατάξεων καταλαμβάνει και τις πάσης φύσεως αποδοχές των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, όπως αυτές ορίζονται στο άρθρο 36 του ν. 682/1977.

Επειδή, με βάση τα ανωτέρω προκύπτει ότι το καθεστώς, που διέπει τις εργασιακές σχέσεις των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, έχει διαμορφωθεί με μια πληθωριστική παραγωγή προστατευτικών και χαριστικών διατάξεων υπέρ των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, η οποία οδηγεί σε σαφή περιορισμό του συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος της επαγγελματικής ελευθερίας των ιδιοκτητών των σχολείων. Από την ανωτέρω συγκριτική ανάλυση προκύπτει αναμφαδόν ότι οι ρυθμίσεις των άρθρων 27, 30 και 36 του ν. 682/1977 δε συνιστούν συστηματικά δομημένες νομοθετικές παρεμβάσεις, αλλά αποτελούν άθροισμα διατάξεων χωρίς καμία απολύτως συνοχή με την οικεία νομοθεσία του εργατικού δικαίου. Καταδείχθηκε επίσης ότι οι διατάξεις αυτές δεν αποσκοπούν στην προστασία κάποιου δημοσίου συμφέροντος, αλλά, τουναντίον, προσβλέπουν στην ικανοποίηση «αλλότριων» συμφερόντων προς τον σκοπόν της εύρυθμης λειτουργίας του τομέα των ιδιωτικών σχολείων.

Επειδή, με βάση την έως σήμερα ισχύουσα και εφαρμοζόμενη νομοθεσία, αφενός, μέτρα που αφορούν στην ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων και ειδικότερα στην ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας δεν μπορεί να τύχουν εφαρμογής από τα ιδιωτικά σχολεία, λόγω ειδικής διάταξης που προβλέπει την καταβολή εξαιρετικά υψηλής αποζημίωσης (βλ. Μέρος I), αφετέρου, μέτρα που αφορούν στη μείωση των μισθοδοσιών, ως αναγκαίου ύστατου μέσου για την αντιμετώπιση της οικονομικής ύφεσης, δεν επιτρέπεται από την Κυβέρνηση να εφαρμοσθούν από τα ιδιωτικά σχολεία (βλ. Μέρος III), παρά την εκ του νόμου ρητή πρόβλεψη για απόλυτη εξομοίωση των αποδοχών ιδιωτικών και δημοσίων εκπαιδευτικών.

Επειδή, η στάση αυτή της Ελληνικής Κυβέρνησης έχει οδηγήσει στην «εξαιρετική πρωτοτυπία» τα ιδιωτικά σχολεία να είναι ο μοναδικός κλάδος του τριτογενούς τομέα στη χώρα, στον οποίο δεν επιτρέπεται ούτε να έχει τη δυνατότητα αξιοποίησης των μέτρων για την τόνωση της ανταγωνιστικότητας και την ενδυνάμωση των θεσμών της αγοράς εργασίας που αφορούν στον ιδιωτικό τομέα (βλ. Μέρος I & II), αλλά ούτε και να έχει τη δυνατότητα εφαρμογής των μέτρων που αφορούν, καταρχήν, στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, αλλά βάσει ειδικού καθεστώτος καταλαμβάνουν και τη ρύθμιση ζητημάτων των ιδιωτικών σχολείων (βλ. Μέρος III), με την πρόταξη, από πλευράς των συναρμοδίων υπουργείων, του ιδιωτικού χαρακτήρα των εκπαιδευτηρίων.

Επειδή, η ανωτέρω στάση με την εν τοις πράγμασι «απαγόρευση» διενέργειας τυχόν αναγκαιών, για τη βιωσιμότητα των ιδιωτικών σχολείων, απολύσεων και μέσω της μη εφαρμογής των ήδη νομοθετικά ληφθέντων μέτρων αναφορικά με τις αποδοχές των ιδιωτικών εκπαιδευτικών, πλήττει καίρια τα

Συντάχθηκε απο τον/την administrator
Κυριακή, 17 Απρίλιος 2011 14:00 -

συμφέροντα των ιδιωτικών σχολείων διακυβεύοντας τη βιωσιμότητά τους.

Επειδή, ανάμεσα στο πλήθος υπηρεσιών του τριτογενούς τομέα, βάσει των σχετικών διατάξεων του ν. 3845/2010, η εκπαίδευση ιεραρχείται ως τομέας «προτεραιότητας», προκειμένου η Ελληνική Κυβέρνηση να προβεί άμεσα σε κάθε απαιτούμενη ενέργεια για τον εκσυγχρονισμό της συναφούς με την εκπαίδευση νομοθεσίας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Σας καλούμε να ενεργήσετε τα νόμιμα επί των θεμάτων που αναλυτικά εκτίθενται στο παρόν υπόμνημα, προκειμένου να προβείτε στις απαιτούμενες νομοθετικές πρωτοβουλίες για την τροποποίηση της ισχύουσας νομοθεσίας, κατά πρώτον αναφορικά με την καταβολή αποζημίωσης σε περίπτωση καταγγελίας σύμβασης από τον εργοδότη, κατά δεύτερον αναφορικά με την απόλυση εκπαιδευτικών σε περίπτωση κατάργησης τάξεων ή τμημάτων, όπως και, εν τέλει, για την παροχή ερμηνευτικών οδηγιών, όσον αφορά την απόλυτη εξομοίωση των πάσης φύσεων αποδοχών των ιδιωτικών εκπαιδευτικών με τους δημόσιους εκπαιδευτικούς.

Με τιμή

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΙΕΙΕ